

[Haunstrup Clemmensen.]

sammenhæng mellem beskæftigelsen og opsparingen, og at opretholdelsen af beskæftigelsen forudsætter en forøgelse af opsparingen? Hvis dette er rigtigt — og det går jeg ud fra at selv finansministeren vil erkende — må det være en naturlig pligt for dette folketing at overveje, på hvilken måde man lettest, bedst og mest effektivt kan begunstige opsparingen og søge den fremmet. Det er så meget desto mere nødvendigt, som inflationen jo bestandig er en risiko for al opsparing.

På denne baggrund havde vi håbet, at det var muligt at nå til en realitetsforhandling i det udvalg, der blev nedsat, efter at ministeren meget sent, ganske overordentlig sent, havde fremsat disse lovforslag. Jeg må i dag konstatere efter udvalgsarbejdet mellem første og anden behandling, at der simpelt hen ingen realitetsmuligheder var for at forhandle, slet ikke med ministeren, men heller ikke med det flertal, der i udvalget var for en anden opfattelse. Vi har fået tilkendegivet, at man til efteråret vil tage hele spørgsmålet op og overveje eventuelle andre former. Det vil sige, at man i virkeligheden for nogle få måneders skyld vil forsøge at lave hele denne lovgivning om uden endnu at have gjort sig tanker om, hvad man vil stille i stedet. Det fremgår jo ganske tydeligt af de pressemeddelelser, der for få dage siden var fremme om regeringens møde med erhvervene, at flere ministre her, i hvert fald finansministeren — og jeg forstår, at også statsministeren har været inde på den samme tanke — havde stillet sig forstående over for tanken om at se på, under hvilken form man skulle forsøge at skabe rimelige vilkår for opsparingen.

På et sådant tidspunkt, hvor man altså ikke har gjort sig nogen konkrete tanker om, hvad ændringerne skal gå ud på, har man et vældigt jag med at få afskaffet de nuværende ordninger, skønt alle, der har haft med disse ordninger at gøre — hvad enten de selv har brugt dem eller i banker, sparekasser, realkreditinstitutioner og andre steder har skullet være med til at administrere dem — har været klar over, at det, der betød noget, var, at disse ordninger ikke blev lavet om ustandselig, men at der var klare og enkle regler, som den enkelte

borger år efter år kunne anvende. Vi beklager, at regeringen nu vil forsøge at ændre disse regler uden at stille andet i stedet for, uden at ville indlede nogen som helst realitetsforhandlinger med de liberale partier i udvalget.

Vi beklager det så meget mere, som venstre og det konservative folkeparti i udvalget har stillet et ændringsforslag, der netop skulle søge at imødekomme synspunkter fra anden side og på den måde skabe samarbejdsklima i udvalget. Vi kan anbefale vort ændringsforslag, fordi vi mener, at man efter dettes vedtagelse ikke længere kan fremføre den kritik, der hidtil har været rettet mod disse ordninger.

Alligevel har regeringen overhovedet ikke været til at få i tale. Der var et meget højt anset medlem af dette folketing, der umiddelbart efter valget til den hele danske offentlighed forklarede, at man ikke ville majorisere; vi har et ganske konkret indtryk af — i denne sag som i andre sager, der har været behandlet i disse uger her i tinget og i dets udvalg — at majoriseringen er foregået håndfast og konsekvent og på en sådan måde, at det har skabt forvirring hos landets borgere.

I henhold til gældende lov har så og så mange mennesker, i hvert fald formentlig flere tusinde, efter 1. februar indbetalt på kapitalbindingskonti. Derefter kommer finansministeren i maj og meddeler, at nu skal de afskaffes, og folk kan bare trække deres penge ud. Så er der så og så mange borgere, der gør det. Men derefter indtager man et nyt standpunkt, således at de midler, der er bundet mellem den 1. februar og den 26. maj, alligevel giver skattebegunstigelse, men nu kan de mennesker, der i mellemtiden har taget pengene ud, ikke nå at sætte dem ind igen. Det er en højst ejendommelig form for ledelse og vejledning af landets borgere; vi synes, det er en urimelig behandling.

Vi har i udvalget som allerede fremhævet af hr. Henry Christensen bedt om at få nationalbankdirektørens vurdering af ikke mindst de ordninger, der vedrører binding i obligationer. Vi var skuffede over, at finansministeren var meget modvillig med hensyn til at få indhentet en sådan udtalelse; vi har imidlertid fået den, og det fremgår, synes vi, med tydelighed heraf, at